

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl 60 kr., za pol leta 2 gl 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan psaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 2. mal. travna 1886.

List 14.

Kristusovo terpljenje.

Kdo popisal bi terpljenje,
Ki je Jezus ga prestal;
Zadobiti nam življenje,
V smert se voljno je podal.

Po večerji Ti začenja
Se terpljenje, Jezus moj!
Pečat našega rešenja
Ravno zadnji pot je Tvoj.

Pót kervavi Te oblije,
Ko si kelh terpljenja pil;
Sveta Kri pa s curkom lije,
Ko si za nas bičan bil.

Ternje Ti prebada glavo,
Za nas neseš težki križ;
Da bi nam pridobil slavo
In odperl nam paradiž.

Oh, na križ so Te pribili —
Kako lije Kri iz rán;
S kisom žejo Ti gasili,
So prebodli sveto stran!

V groznih mukah, bolečinah
Tam na križu si razpét;
Zbor nebeški v visočinah
Gledal Te je ves zavzét.

Oh, na križu si umiral,
Vmerl si smertnih bolečin;
Nam takrat nebo odpiral,
Jezus mili, Božji Sin!

Jezus, oh terpljenje Tvoje
Ključ nam bodi v sveti raj; —
Objokujmo grehe svoje —
Srečni bomo vekomaj!

I. Z.

Nekoliko o spovedi.

(Za sveto leto.)

Spoved je velika milost, postavljena od Odrešenika samega. Komur bote grehe odpustili so jim odpušeni, komur jih bote zadržali, jim bodo zadržani. Tako je Jezus govoril apostolom in po njih vsim njih naslednikom, tistim, ki so in bodo še po zakramentu sv. mašnikovega posvečevanja to oblast prejeli. Spovedniki imajo od Jezusa oblast grešniku pri spovedi grehe odpušati. Ali ker niso vsegavedni, ne morejo naravnost odpustiti oni tistih grehov, katerih ne vedó; tedaj se jim moramo sami spovedati. Pravica sama zahteva grehov lastno obtožbo. Nobena postava se ne smé svojevoljno prelomiti; kdor to stori, zasluži primerno kazen. Greh je prostovoljno prelomljenje Božje postave. Kolikor višji in svetejši je postavodajalec, toliko svetejša je postava, ki jo je dal. Samo se razumi, da Božje postave se prestopati ne smejo. Kdor to stori, gotovo zasluži kazen, posebno še tudi zato, ker Bog vsakemu dá za spolnovanje zapovedi potrebno milost. Kazen se naloži zopet po oblasti, ki je za to postavljena. Tako kazen prelomljevalec zapovedi sprejeti mora, ali rad ali nerad. Ali more biti kakšna postava še bolj sveta, kot zapovedi, ktere je dal neskončno sveti, vsegamogočni Bog? Dal jih je zato, da se ohrani red med ljudmi, da spolnuje človek dolžnosti, ktere ima do Boga, do samega sebe in do svojega bližnjega; ter tako pospešuje svoj in drugih časní in večni blagor. Časni in večni blagor človeštva stoji s spolnovanjem Božjih zapovedi, se razruši in pade z zaničevanjem najsvetejših zapovedi. Ker je človek prost v svojem mišljenju in ravnanju, jih lahko prostovoljno spolnuje, ali pa tudi svobodno prezira. Zavoljo svojega svobodnega ravnanja tudi še zasluži plačilo za dobro, kazen za hudo. Da to dobi, treba je sodbe in ta bo precej po smerti za vsakega človeka posebej in se zato imenuje posebna sodba, sodil nas bo po pravici neskončno sveti postavodajalec sam.

Vsak človek je tudi ud vesoljne človeške družbe, ima vsak dolžnosti še do svojega bližnjega, zato spodobi se, da bomo sojeni enkrat tudi vsi skupaj. To se bo zgodilo takrat, ko svoj dan vsi skupaj pridemo pri vesoljni sodbi ob koncu sveta. Takrat se bomo, vsi prepričali, da je Bog z vsemi, z nami in z drugimi enako pravično ravnal, prepričali se bomo, da večni Sodnik ni gledal na osebo.

Takrat, pravim, ne bi se mogli pritožiti, ako bi bili znani in razodeti vsi naši grehi. Ko bi se to zgodilo, pravično bi bilo. Ako se nismo sramovali pred Bogom vsega pričujočim in neskončno svetim greha storiti, nič krivice bi nam ne bilo, ko bi ga zvedili še naši starši, naši znanci in prijatli, angelji in vsi ljudje za Bogom, ki ga že tako vé. Mislim vsaj, to bi bila primerna kazen zato, ker se pred Bogom nismo nič sramovali, da bi se pa gotovo takrat toliko bolj sramovali pred ljudmi, to bi bila gotovo pravična pokora. Ali naš Odrešenik je tako mil in poln vse ljubezni do nas, da je postavil spoved, ter s tem tako kazen tako zmanjšal in zlažšal, da nam ni več težka ne nadležna, ampak, lahka in nam duha popolnoma vmiri, vpokoji. Namesto, da bi bili zatoženi greha enkrat pred vsim svetom, nam Gospod dovoli, da se ga obtožimo sami, naj to sami hočemo. Povemo ga spovedniku na tihem. Ni nam poslal kakega angelja za spovednika; ampak človeka, kteremu so znane človeške slabosti in že tako vé s slabostmi poterpljenje imeti. Od njega tirja še za to potrebno vednost, posebno pa še poterpežljivost in krotkost. „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen.“ Še več: ojstro, ojstro je zapovedano spovedniku molčati o vsem, kar pri spovedi sliši. Pod nobenim pogojem in nikoli ne smejo iz spovedi kaj povedati, in nikakor ne omeniti nikdar kaj takega, kar bi spoved vtegnilo težavno delati. Pripravljen mora biti spovednik rajši umreti, kot iz spovedi kaj naznaniti. To vsi spovedniki vestno in natanko spolnujejo. Toraj je tudi tebi kaj lahko, čisto, odkritoserčno, natanko in brez zvijač se spovedati.

Dobro veš, kaj bi storil, ako bi kakšen smerten greh prostovoljno zamolčal. Taka spoved bi nič ne veljala, ti bi s tem svet. zakramentu veliko nečast storil, božjega ropa bi se krivega storil.

Ves tvoj trud in spovednikovo prizadevanje bilo bi zastonj. Tvoja odkritoserčnost pri spovedi ti pred spovednikom spoštovanje pridobi, ker ravno to kaže, da se hočeš res poboljšati, pa tudi spovedniku trud mnogo polajšaš. Če bi se pa vendar onega spovednika tako sramoval, kar pa ni treba, da bi imel kak velik greh pred njim zamolčati, poišči, si drugega, samo ne zamolči ničesar, kar ti nemir dela. Kaj ti pomaga zamolčati, saj sramoti tako ne moreš oditi. Če zamolčiš, na sodnji dan, bo vsem ljudem znan tvoj greh, kterega se zdaj sramuješ razodeti spovedniku na tihem. Saj spovedniki so zato v spovednici, da poslušajo človeške revščine in da z njo vse poterpljenje imajo. Ali pomisliš še to: koliko božjih ropov si znaš še na glave nakopati, ako napčne sramožljivosti precej ne premagaš? Ali misliš, da pozneje se boš manj sramoval? Ako se prederzneš prvič zamolčati in v takem strašnem stanu k sv. obhajilu greš, drugič boš že manj strahu imel pred takim brezbožnim ravnanjem. Kaj pa na zadnjo uro po takih spovedih, kaj pa v večnosti? Če se pa čisto in skesano spoveš in resnično voljo imaš poboljšati se, ti spovednik dá sv. odvezo, s tem je tvoj greh popolnoma uničen, pokončan; ti zavoljo njega nikoli sojen ne boš, in tako ga tudi nihče zvedel ne bo.

Sevéda, treba je tudi k odpušljanju grehov čeznatornega obžaljevanja in trdnega sklepa poboljšati se in ne več grešiti. Spovednik ti ne vidi v sercu ni mu lahko vedeti, ali se kaj kesaj zavoljo razžaljenja Božjega, ni mu lahko soditi, ali ti je večni Bog kaj pri sercu, ali pa še zmiraj bolj ljubiš greh, kakor Boga. Tvojim besedam mora verjeti; sklepa tudi iz tvojega dosedanjega ravnanja, kakšno da je tvoje serce. Ali vselej vse to zanesljivo ni. Tebi je bila dalj časa kaka oseba v spotikljej, živel si v grešni priložnosti; ti si imel ptaje blago in ga še zmiraj imaš, krivico si storil, pa je še

nisi popravil; v sovraštvu si živel s svojim bližnjim, pa se še nisi z njim spravil; tako si k spovedi prišel, dasiravno si dobro vedel, da take reči se po zmožnosti morajo odstraniti še preden j k spovedi greš, drugač je to slabo znamenje za tvojo pripravo.

Spovednik ti opomni, da to se zgoditi mora, drugač te odvezati ne more. Ti zaterjuješ zdaj, da se kesaj, sveto in trdno obljubuješ, da boš precej po svoji moči spolnil to, kar si spolniti dolžan. Spovednik ti verjame, in podeli sveto odvezo. Če ti je bila resnica v sercu, boš tudi vestno spolnoval, kar si tako trdno obljubil. Če po spovedi nisi spolnoval, kar si obljubil, vedi, da je bilo tvoje kesanje jako dvomljivo, bojim se, da sklepa poboljšanja ni bilo, in spoved je jako dvomljiva, če ne kar naravnost neveljavna.

Zopet bo zdaj sveto leto, ponavljaj take spovedi, popravi jih, in na to začni res tako živeti, kakor ti Bog zapoveduje. Da se take spovedi popravijo, je posebna milost ljudski misijon. Marsikteremu se pri dolgi spovedi vest vpokoji, duša za vse dobro na novo oživi. Mirno spokornik pričakuje zadnje ure. Ko takega bolnika pridejo za zadnjo uro previditi, imajo duhoven lahko delo, ker so prejšnje spovedi že v lepem redu.

Kaj še mislim o spovedi? Preden j povem, kaj še o spovedi mislim, naj poprej navedem neko zgodnjo, ki se nahaja v katehetskimi zgledih Mehlerjevih (str. 535). Collot pl. Herbois, hud francoski puntar ob koncu pretečenega 18. stoletja, bil je prav dober prijatelj strahovitiga Robespierrea, kterega je v groznem počenjanju in divjanju ljuto podpiral. Ta Collot provzročil je strašne morije Lijonske. L. 1793 poslali so ga bili v Lijon. Ne manj kot 1600 ljudi je dal Collot pomoriti in postreljati. Kmalu zadene njega pravica Božja. Zameril se je pri Konventu (odboru klavske in človekodirske vlade).

Konvent obsodi ga v pregnanstvo v Cayenne. Tje so ga odpeljali 2. sušca 1795. Zasramovali so ga tukej ne samo belci, ampak tudi črnici, imenovali so ga trinoga vere in človeštva. Kričal je v svoji zapušenosti: „Kaznovan sem, kaznovan! Popolna zapušenost, v kateri sem, je za me pekel!“ Kmalu tudi nevarno zbolí, kliče na pomoč Boga in Marijo, prečisto Devico. Neki vojak, kterega je hotel malo poprej v bogotajstvo zapeljati, mu reče: „Zakaj ste pa pred nekaterimi meseci Boga zasramovali? Oh! ljubi prijatelj, mu Collot odgovori, moj jezik je moje serce ogoljufal.“ Zopet kliče: „Moj Bog, moj Bog! ali moreš še odpušanje podeliti? — Zadnji trenutki življenja njegovega bili so tako strašni, da so ga morali odnesti v sobo na samotnem kraju. „Pošljite mi tolažnika, pripeljite mi koga, da me ohladi. O moj Bog! daj mir sercu mojemu!...“ Poslali so po duhovnika, pa preden j je mogel doiti, bil je Collot mrtav. Zgodilo se je to 7. junija 1797. Kaj ima Collot s spovedjo?

Klical je: „Pošljite mi tolažnika! O moj Bog, daj mir sercu mojemu!“ — Vem, da tudi Collot bil bi dobil zaželjeni mir, ako bi ga bil iskal o pravem času v dobri spovedi. Prav takih zverí, kakoršen bil je Collot, mislim, ni veliko; pač pa je drugih, kterim spoved ni mar, ali se vsaj za njo ne zmenijo zadosti, da bi dobro spoved opravljali. Kakor Collot, tako tudi taki lahko pridejo na smertno posteljo. Tudi tukaj jim še Bog ponuja spravo po dobri spovedi. Spovedniki jimajo v rokah veliko oblast, namestniki so prihodnjega Sodnika. Dušo, če je tudi došla že do vrat pekla, še potegnejo spred pekla, jo rešijo. Collot je bil strahovit morilec, v trenutku ko bi bil sprejel sv. odvezo, postal bi bil zopet otrok Božji, prejel bi bil pravico do nebes. Ali te milosti ni imel, da bi se bil mogel spovedati. Tudi pri takih, kteri se dalj časa slabo spovedujejo, je nevarno, da se utegnejo tudi na zadnje slabo spovedati. A vendar imaš še čas,

dokler si v tem življenju. O kako blagi so spovedniki, ker na zadnje bolnika rahlo in krotko poprašajo, ali je vse v redu? Ali se ne bojiš stopiti pred večnega Sodnika? Kako je bilo s tvojimi spovedmi v življenju?

Skoraj ni bolnik tako slab, da bi ne bilo mogoče enega ali drugega vprašanja postaviti zavoljo kakovosti pretečenih spovedi. Včasih je treba krotkega in potrpelivega prigovarjanja, da postane bolnik odkritosrčen, to posebno takrat, ako ima z boječnosti ali napčne sramožljivosti grehe zamolčane. Postavimo, da taki, bolnik, kateri je še le po spovednikovem prigovarjanju odkritosrčen postal in se je tako spovedal, kmalo umerje: ali ne bo za svoje večno rešenje za Bogom tudi spovedniku hvaležen? Taka duša bode spoznala, kaj ji je bil spovednik. Vidila bo razložek, kaj se pravi pri Bogu se vekomaj veseliti, ali pa v peklu večne kazni terpeti. Srečni spovedniki, kateri na smertni postelji pri bolnikih na tanko postavijo ljubezni v obilnosti spolnujejo. Naj ne štedijo spovedniki zlasti pri bolnikih truda, saj večkrat je trud že tukaj naj obilniše poplačan. Vprašam, ali se bo Bog dal od spovednika celo prekositi v usmiljenju in odpuškanju? —

Kaj so vse storili oo. Frančiškani do naj novejših časov v Sveti deželi.

(Konec.)

O ustanovitvi patrijarha v Jeruzalemu pravi Mislin: Imenitne spremene, katere so papež Pij IX naredili v misijonih Svete zemlje, se niso mogle brez precej velikih težav zgoditi. To je osoda vseh človeških zadev, pri katerih se dotikajo nasprotne koristi, ali pri katerih so mogoča tudi le različna mišljenja. Toda te težave bi bile veliko prej odstranjene, ko bi se mnogo drugih ljudi, ki za to niti poklicani niso bili, v to ne bilo mešalo. Hvala Bogu, duhovi se umirjajo in nasledki naredbe velike važnosti so vsaki dan tolažljivi. Da se spodobi patrijarhat v Jeruzalemu zopet ustanoviti, na to se je že pred dolgim časom mislilo. Od kar je gvardijan Božjega groba, Kvaresmij, to željo izrekel, pretekli ste dve stoletji. Komur je blagostanje kakega misijona, katerega koli, posebno pa onega v Jeruzalemu, pred očmi, ta mora želeči, da bi se njegovo negotovo izjemno, ne cerkveno stanje spremenilo v stanovitno in redno vravnano. Drugoverake občine so to zapopadle in že davno tudi zveršile, kajti nje vse, še celo jude, zastopajo spoštovani možje prve verste. Brez dvoma je, da vzdrževanje cerkvene vlade za razkolniške gerke je bil glavni vzrok njih moči in vpljiva v Jeruzalemu. Se celo protestantje se niso upali stanovitno vtrditi, da ne bi glavarja svojega misijona škofa imenovali. Rusi, ki so naj zadnji prišli, vtrdili so se v svetem mestu s tem, da so škofa tje poslali; in apostoljska Cerkev bi bila imela ponižana sirota ostati! Pravijo, da je bil namen Pija IX, čast patrijarha zediniti z opraviлом varstva Svete dežele, pa da so se temu vikši frančiškanskega reda upirali. Pij IX, potem ko je častiti D. Avgusto Foscolo, tedanji patrijarh, za odpust prosil, je monsignora Valerga, duhovna Genovejske škofije in misijonarja v mnogih krajih na vzhodu, izvolil za patrijarha.

Patrijarh Valerga imel je slovesni vhod v Jeruzalem 18. prosinca 1848. Oblast, ki je bila v rokah očeta varha, prešla je v roke patrijarhove. Varovati svetišča je naloga patrijarhov in č. oo. Frančiškanov, ki morajo pri varstvu Božjega groba in svetišč skupno delati. Pritežnosti, ki utegnejo nastati med duhovni in verniki, razločevati ima patrijarh itd. Oblast njegova obsega vso Palestino.

Do časa cesarja Jožefa II je bil na Dunaju komisariat (odbor) za Sveto deželo, in Avstrija je v zadnjem stoletju v manj ko tridesetih letih v Jeruzalem poslala 113.264 cekinov, zraven vsakere cerkvene oprave in kinča, kakor: svetilnic, kadilnic, orodja za bojnišnice, zdravil za bolnike in veliko enacega. Neprevidoma pa je cesar Jožef II dunajsko komisijo razpustil in prepovedal razpošiljanje miloščine v vnanje dežele.

Čuvaji svetih krajev ostali so tedaj od Avstrije zapuščeni, dokler ni cesar Ferdinand I po cesarskem sklepu od 21. svečana 1842 po vseh avstrijsko-ogerskih župnijah ukazal vsako leto zbirati pomočkov za vzdrževanje in podporo naše sv. vere v Jeruzalemu in temu sosednjih krajih. Tako je v provspéh tega pobožnega namena veliko pripomogel in zopet ustanovil glavno komisijo na Dunaju za Sveto deželo, katero je knez nadškof Dunajski dovolil po milostnem sklepu od 13. ržnika 1843.

Toda ta komisija, kakor vse druge komisije, po raznih kristijanskih deželah, mora darove, ki so nabrani za Sveto deželo, po papeževi naredbi pošiljati naravnost varhom oo. Frančiškanom v Jeruzalem. L. 1866 sem sam slišal, ko je bilo v cerkvi Božjega groba oznanjeno, da zajde v cerkveno kazen, kdor bi zlorabil darove, ki so namenjeni za Sveto deželo.

Patrijarh edini ima pravico, imenovati viteze Božjega groba. Miloščina, katero novi vitezi dadó, pride v blagajnico patrijarhovo.

(Conf. Decret. sacr. congr. de Propaganda fide ddo. 3. Junii 1861.)

Iz zaloge blagajnice Svete dežele odbijajo se stroški za vzdrževanje patrijarha, duhovnov, ki mu pri oskerbnitvu pomagajo, profesorjev in gojencev in na novo napravljenih misijonov. Ta blagajnica skerbeti mora tudi za vzdrževanje vseh samostanov, vseh misijonarjev, vseh cerkvá, vseh šol in množino ubogih, ki nimajo druge podpore, kot samostane. (Mr. Mislin; conf. Decret. de propag. fide, 9. Sept. 1851 in 3. jun. 1861.)

Razun tega podpira blagajnica Svete dežele vsako leto apostoljakega delegata Siraškega in Egiptovskega. Menim, da sem desti pojasnil, da se dohodki vsakoletnih cerkvenih nabiranj ne porabijo le samo, kakor nekateri terdijo, za frančiškanski redovni misijon v Siriji in Palestini, ampak tudi za avstrijsko romarsko hišo v Jeruzalemu.

Vsi mili darovi pri vsakoletnih nabiranjih so last sv. Stola. Frančiškani so-le oskerbniki zaklada, s katerim Cerkev postane zmožna, v Palestino poklicanim misijonarjem zagotoviti potrebno vzdrževanje. Res je, da so zdaj v Palestini tudi naprave, katerih ne podpira blagajnica Svete dežele; toda ti zavodi obračajo se po odkazu cerkvenim do drugih podpornih virov.

Ako se potem primeri, da se od blagajnice Svete dežele podpirani zavodi obračajo s prošnjami do dobrodelnih društev in zavodov, tedaj je to znamenje, da jim ravno tako najpotrebnejšega zmanjkuje kakor oo. Frančiškanom, ki jim vselej pomagati ne morejo.

Frančiškani so korporacija vdanih vojakov, katerim glavar sv. Cerkev zapoveduje. Ako jim je najvišji glavar sv. Cerkev sam izročil varstvo svetišč v Sveti deželi in oskerbovanje velikega dela misijonov, je to gotovo namenu naj primerniše. Kajti kdo se bolj peča za napredek misijonov, in kdo pozna bolje, ktere poprave in vravnave so v posameznih misijonskih družbah koristne in potrebne, kakor papež? In s koliko ljubeznijo, s koliko gorečnostjo so papeži svojo očetovsko skerb obračali na sinove reveža iz Asisa, da bi jim njihovo težko nalogo polajšali? Naj kdo le bere „Bullarium Terrae sanctae“, in prepričal se bo tega.

Ker se po naredbi papeževi večina svetih maš oo. Francižkanov po Palestini, Siriji, na otoku Cipru, v Armeniji in Egiptu mora darovati za dobrotnike, toraj znaša število ss. maš izključljivo za dobrotnike vsako leto 25.000. (Prospectus Terrae Sanctae 4. Oct. 1882.) Razun tega je pa Pij VI po svojem pismu „Inter caetera“ vse vernike, kateri kak del svojega od božje previdnosti njim izročnega časnega blaga temu pobožnemu djanju kerščanske ljubezni prepusté, deležence storil vseh vsega duhovnega sadú in zaslug, ki izhajajo iz déla, molitev, posta, pokore, božjepotov in drugih vernih djanj, katere zveršujejo udje tega reda, pa tudi kristijani ss. krajev in verniki, ki jih obiskujejo. (Iz misijonskih sporočil Sv. dežele.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Lep večer rokodelskih dečkov.) V god Marijinega oznanjenja so rokodelski dečki, ki so neki pritikljeji k družbi gg. rokodelskih pomočnikov, obhajali — djal bi — še le svojo božičnico, prav prijetno vedrilnico, ki je tudi lepemu številu poslušavcev teknila v gniljivo spodbudovanje in v serčno veselje. Gosp. podpredsednik Ant. Keržič je na prvo tohtno popisoval čast in poštenje rokodelskega stanú in dečke opominjal k pridnosti in stanovitnosti v poštenem keršanskem življenji. Nato je nasledovalo deklamovanje z živim in veselim petjem vmés. V kratki pesmici je eden dečkov preslavljal praznik tega dne, namreč. „Marijino oznanjenje“. Nasledovalo je še osem govorčkov, ki so po večem merili na rokodelski stan in so vmés bili prav prijetno osoljeni, posebno pa tudi pesmice prav blage, nedoižne in podučne, ki so jih vmés prav živo peli. Prečast. P. Angelik ima pri tem veliko zasluženje, in sploh se dotični gospodje, kakor vodja Gnjezda, kateteh Keržič i. dr. ne morejo zadosti pohvaliti, ker mladenčem se že po zunanem vidi, da so vse bolj olikani, kakor drugi, ki ne vživajo te dobrote. (Res so mnogi tako neotesani, da previdnega človeka, ko jih sreča, mora zaskrbeti, kaj bode iz njih! Nedavno smo ališali žalosten primerljeji v tem oziru.)

Čez 60 je bilo mladenčev skoz leto v tej družbi, ki bodo gotovo vse žive dni hvaležno pomnili, kar se dobrega tukaj naučé.

Ob koncu so bili verli fantje še posebej razveseljeni, ker obdarovani so bili z rutami, kruhom in pomorančami.

Starši in mojstri pač veliko dobroto storé sinovom, oziroma rokodelskim dečkom, ako jih pripravijo v to napravo, zakaj prav veliko koristnega se skozi leto tukaj naučé. Kteri s kmetov ali iz mesta sinove dajo v rokodelstvo, naj bi se to zgodilo s pogojem, da bojo prosili tudi za sprejem v to družbico. Pred mnogim hudim bojo s tem obvarovani, posebno tudi, da se bojo veliko lažej ohranili v lepem življenji. Ravno ta dan, Marijinega oznanjenja, je bilo kacih 60 on dečkov pri sv. Obhajilu. Ali ne daje to najlepše nado za njihovo prihodnost!

Ko bi družba katoliških rokodelcev nič drugega ne storila, kakor da toliko dečkov tako lepo vzgojuje, bi že samo zato bila obstoja in množenja vredna.

Bodi o tej priliki opomnjeno, da spomladi bo družba začela zidati si svojo lastno hišo, za katero zemljiše ima nakupljeno. Zares, kdor k tako koristni napravi pripomore, bo svoje darove dobro obrnil in se ne bo kesal. Sej vsak previden državlján vé in lahko čuti, da le edino keršanstvo je zmožno človeštvu pomagati v da-

našnjih oblačnih časih. Zato se pa tudi povsod ališi hvala, kjer koli se o tem govori, da bode katoliška rokodelska družba poskušala napraviti si svoj lastni dom.

V Gorici. (Razstavo cerkvene obleke) priredi letos bratovščina vednega češčenja sv. R. T. nekoliko prej nego druga leta, namreč od četrte nedelje v postu do naslednjega četrtega ali od 4. do 8. aprila, v hiši grofinje Matilde Coronini-jeve v Rabatišči h. št. 16, v prvem nadstropji. Bratovščina je preteklo leto pridno delala, pride torej veliko blaga na izložbo, ki bo vredena. Z zgodnjo razstavo bo vstreženo tudi cerkvam, ki so prosile, da bi se jim dala cerkvena oprava brezplačno, ali proti doplačilu, ker po razstavi pošljejo, kadar bodo hotele, po obleko, da jo bodo rabile že za prihodnje velikonočne praznike ter povelečevale lepe svečanosti pri vstajenji. Razstavi se tudi taka oprava, ki ni še nikamor odmenjena, katera bo pa na prodaj, ako je bo kdo nujno potreboval. Od več strani izrazili so željo, naj bi se pri tej priliki razstavila v isti hiši tudi tista nova cerkvena oprava, katero je dobila goriška prvostolna cerkev za bliz 5000 gld., da si jo lahko ogleda vsakdo, kogar veseli. Upajo, da se vstreže tej želji, ki kaže, da občinstvo se zanima za cerkvene reči in za umetnost, ki spremlja kerščanko vero in blaži človeka.

V Gorici je 25. sušca umerla nadvojvodnja Marija Terezija Avstrijsko - Estenska, grofnja Chambordaka, soproga Henrika Burbonskega, vnuka francoskega kralja Karola X, ki počiva tudi na Kostanjevici v francižkanski cerkvi. Grof Henrik Chambord, kakor je znano, je umerl 24. avg. 1883 in ima svoje počivališče enako v kraljevih rakah na Kostanjevici. Rojena je bila Marija Terezija 14. jul. 1817. Kakor njen rajni soprog, tako je bila soproga Marija Terezija Beatrica čudovito bogoljubna, njeno življenje je bilo življenje mučenicé in svetnice, njene dobrotljivosti ne morejo prehvaliti. „Križani Jezus je bil njen učenik, njena luč, njena moč,“ pravi „Eco.“ Pred smertjo so ji sv. Oče papež poslali sv. blagoslov. V jutro pred svojo smertjo je bila še obhajana, kakor neštévilnokrat v svojem življenji. Po sv. Obhajilu je naznanila svoje nezmerno veselje, rekoč: „Oh! kako sem srečna! oh! koliko zveličanje za vernike, kadar prejmejo o smerti sveta zakramenta.“ — Bog daj preblagi duši večni mir in pokoj.

Gradec. Med letošnjimi duhovno-pastirskimi vprašanji Sekovske škofije je tudi ta: „Kakošno nalogo imajo duhovni pastirji oziroma na časnike, in kako naj se nasproti dela nevarnostim, ktere žugajo vérnikom po veri in Cerkvi sovražnih listih in spisih? Kaj se po pravu in spodobnosti zahteva od dobrega katoliškega časnika?“

To je pač v resnici času primérno vprašanje; odgovore duhovnih pastirjev na to vprašanje bilo bi dobro in potrebno lepo vrediti in kat. knjigo na svetlo dati, da naj bi jih čitali ne le hudobni trosivci pohujšanja, ampak tudi mnogi, ki ne vedó ali saj ne pomislijo, kaj delajo, ko očitno škodljive časnike, knjige, knjižure itd. v svojih celo konservativnih, katoliških časnikih priporočajo ali celo še kot „dobre“ na svetlo dajejo. Marsikteri umetno spletene koše grehov za velik denar na prodaj stavijo; pa jim ni mar, da bo treba stopiti pred večnega Sodnika in mu odgovor dati za vse, kar so hudega pisarili. Na tej njivi je več dela kot v 100 „Avgijevih hlevih“.

„Vae mundo a scandalis?“ (Math. 18.)

S Prema. Dne 8. marca umerla je vdova Marija Valentič. Bila je najstarejša v fari, rojena 4. sveč. 1792; bila je tedaj stara 94 let, 1 mesec in 2 dni. Res vi-

voka starost. Ranjka ima v Terstu hčer gospo Grotz. Družina Grotz se imenuje s častjo med dobrotniki Premške fare. Manjka nam pa veliko dobrih, pobožnih in značajnih mož in žen stare kerštanke korenine. Novošegnega liberalizma naj nas Bog milostljivo obvaruje, ker ta pošast je ravna pot v časno in večno pogubo.

Leta 1881 se je na Premu obhajal sv. misijon. Letos nas je zopet došla velika sreča, da smo imeli duhovne vaje. 10. sušca prišli so čč. očetje lazaristi na Prem, in sicer gg. Nežmah in Pogorelec iz Ljubljane, in g. Meglič iz Celja. Pervi dan so bile duhovne vaje za otroke, potem 2 dni za deklice, 2 dni za žene in zadnje 4 dni za možé in mladenčce skupaj. Končale so se v dan sv. Jožefa. Le škoda, da je bilo vreme tako neugodno, préd huda burja, potem sneg in dež; le proti zadnjemu je bilo bolje. Veliko lepih in koristnih nauk smo slišali; vsega dopovedati nismo zmogli. Gg. misijonarji so se v resnici veliko trudili. Šlo jim je vse prav iz srca, zato je tudi v serce segalo in se ga prielo. Bog jih živi in jim ves njihov trud obilno poverni! Bog daj, da bi se mi njihovih silno lepih nauk vedno spominjali, in jih v spomin v sercu ohranili in po njih živeli! To bi bila naša časna in večna sreča. Gg. misijonarji so se nam tako prikupili s svojim ponižnim in prijaznim obnašanjem in ravnanjem, da je bila ločitev od njih prav bridka in težka. Toliko pobožnosti in molitve se mi že kmalo pri nas storilo. Bog daj veliko stalnega vspeha in koristi.

Da so se pri nas obhajale duhovne vaje, se imamo prav veliko zahvaliti našemu nekdanjemu g. župniku Mateju Prezeljnu, oni so veliko v ta namen darovali že prvi pot za sv. misijon, tudi za naše spovednice, in sedaj zopet za duhovne vaje. Bog živi in jim vse obilno poverni na duši in na telesu; mi se jih pa spominjajmo o svojih molitvah in glejmo, da bomo njihovih dobrot v resnici tudi vredni.

Iz Amerike. (Iz prijateljskega pisma od 22. sveč.) Ravno kar poprosil me je France, naj bi zapisal kaj malega tudi jaz v navzočo, Vam, velečenjeni gosp. monsig., namenjeno pismo. Naj pa bo, no! *)

Jaz sem se svojo sedanjo službo, dasiravno je težavnejša od pastirovanja, še precej zadovoljen. Če se razmere nenadoma zelo ne spremené, ostanem gotovo dalj časa v vstavi.

O gosp. Prezelju govorilo se je mnogo, da postanejo prihodnji Greenbay (grinbejski) vladika, naslednik umerlega škofa Krauthauera. G. Plut pridejo prej ko ne po veliki noči v mesto St. Pavel (stolico); ustanovit novo nemško župnijo. Drugi slovenski duhovni izverstno delajo v vinogradu Gospodovem. G. Čebul obiskal sem bil preteklo poletje. Začasno so vmeščeni v Calumetu za župnika, v mestu kjer sem jaz prvo zimo v Ameriki prebil. Se le predčerašnjim prejel sem list, v katerem mi njihov in moj prijatelj sporoča, da so gosp. zboleli in da imajo ožbice; pa da upa, da kmalo okrevajo. Prihodnje počitnice jih zopet obiščem. Tada j ponudi se mi gotovo prilika pridigovati v maternem jeziku. V Calumetu je sedaj kakih 120 ali še več slovenskih družin iz Dolenjskega. Gosp. Čebul pridigajo vsako nedeljo v angleškem, nemškem in slovenskem jeziku.

Vladika Vartin židajo v miščem Marquette-u krasno stolno cerkev. Končana bode najlepše poslopje žalega mesta. Doversili bodo jo pa menda še le prihodnje leto. 200.000 dolarjev bo menda cerkev stala. V Marquette-u, pomolil sem tudi na grobu ranjkega Baraga, naj bi on

prosil gori pri očetu za vse verle Slovence. Malo pozneje mudil sem se na gomili Marquette-a samega. —

Ko se mi ponudi zopet prilika. pišem Vam zopet kaj. (Rameno drago; mož.) Mož — beseda! Vr.)

Osilnica 10. sušca 1886. Naša župnijska cerkev v sv. aposteljnov Petra in Pavla je bila v zadnjih letih dozidana. V njej stoji pa še le veliki oltar, spovednica in križev pot. Manjka ji toraj treh stranskih oltarjev, ktere bomo z Božjo pomočjo še letos postavili. Potem pa še nimamo orgelj in ne ure na zvoniku. Tudi za to dvoje bo treba še mnogo (okoli 1600) denarja. Kakor je pa iz vsega dela razvidno, so tukajšni verni kristjani v zadnjih 10 letih darovali več, kot so mogli. Ja še sedaj je med njimi mnogo voljnih, kaj za vlepšavo cerkve dati, a veliko jih je zopet, ki res ne morejo dati in jih ne moremo zavoljo siromaštva siliti in ne več prositi. V čast Božjo, v čast naših največjih aposteljnov, v olepšavo cerkve sv. Petra in Pavla, kakor tudi na zgled naših sosedov Horvatov (obdani smo namreč od vseh strani od Horvatov, samo od ene strani odstranjeni po gorah kranjske dežele) hrepenim in želim jest in občina cerkev z vsem potrebnim preskerbeti in ozališati. Naj bi naši sosedi vidili, kako Kranjska čisla svoje cerkve!

Posebno rad bi dal uro na zvoniku napraviti, da bi vedili tudi drugi, kedaj v cerkev priti, otroci pa, kedaj se šola začne.

Još. Ožura,
župan.

Zgubljeni otrok in zvesti kuže.

Ovčar na Škotskem je vzel svoje triletno dete seboj. Imel je pri sebi tudi malega kužeta, kateri ga je povsod spremljal. Ker je bil večer že blizo, sklenil je skobacati na pečino in od ondot pregledati svojo čedo, če je vse v redu. Med tem je pa pustil otroka v dolini ter mu zaterjeval, da se ne sme z mesta ganiti. Ravno pa da je na verh priplezal, privleče se hitro gosta megla tako, da se je dan v noč spremenil. Ves v skerbéh hiti oče, kar more, hitro nazaj, pa v skerbi za otroka in v ponočni temi zgubi pravo pot ter veliko ur, med katerimi je bil večkrat v smertni nevarnosti, vendar ne more najti otroka. Utrujen in ves v skerbéh je prišel do svoje kočé, kjer je zgrešil tudi psa, kateri ga je v vseh nevarnostih spremljal. Berž ko se je zdanilo, hitel je z nekterimi sosedi v goro za zgubljenim detetom. Zastonj pa ga iše ves ljubi dan. Zmračilo se je in moral se je brez tolažbe v kočó podati. V svojo začudenje slišal je, da je kuže tu bil, zagrabil kos kruha ter preč tekkel. Zopet drugi dan je zastonj preiskoval.

Vernivši se je zvedel, da je bil pes zopet prišel ter košček kruha odnesel. Tedaj je ovčar sklenil, psa v svoji kočí počakati in mu slediti. Res je drugi dan pes zopet prišel, moledval prav lepo za košček kruha in ko ga je dobil, je ravno tako hitro odhajal, kakor je prišel, — ovčar pa za njim. Kuže pelje ovčarja do slapa, kateri je bil oddaljen malo od onega kraja, kjer se je bilo dete zgubilo. Pes skoči čez skalne robove ter zgine v nekem prepadu, kamor je ovčar le z velikimi težavami slediti zamogel. Kdo je zmožen popisati veselje moža, ko je lunbega otroka zagledal na mehkom mahu sedeti v roci s koscem kruha, katerega mu je ravno kar kuže prinesel! Veselo in hitro zavživa dete drobice kruha ter sme hlaje steza ročice proti očetu, ko ga je zagledalo v podzemeljskem stanovanji. Radostno je vzel oče sinka na rame, kateri se je bil tu zgubil, ter se domu podal. Zvesti kuže pa ni jenjal s skoki in neprenehljivim lajanjem kazati veselje, da je rešeno dete (Auge und Herz.)

Drobiž.

III.

(Konec.)

Glive imajo veliko dušika (nitrogena) v sebi. Dušik sam na sebi je mrtov, kakor telo brez duše, a spojen s kisikom v zraku je za dihanje vsem živim stvarjem potreben. V zvezi z glicerinom pa je dušik tako živ in močan, da je ni nobene močnejše razpokline, kakor je nitroglicerina - dinamit. Amerikanci mu pravijo „giant powder“ (orjaški smodnik). Po računu Nobelovem, dá en liter nitroglicerina 1298 litrov (3 hektolitrov) plinov, ki se pa razpnejo v onem hipu, ko se s silnim pokom vname, nitroglicerina v osemkrat večji prostor, kakor navadno, torej dá en liter 10,384 litrov raztegnjenih plinov. Od tod silna moč nitroglicerina - dinamita.

V nekih glivicah posebno v vrevnih, ki provzrokujejo vrenje v moštu vinskem, ali v pivnem sladu, so v celicah po štiri drobčeni trosi. Ta številka tudi spominja na prej navedeni izrek evangelijski, da bodo angelji zbrali pravične od štirih vetrov ko bodo s trobentnim glasom mrtve zbudili k vstajenju. S svetim strahom nas ima ta zveličavni nauk prešinjati, kakor sv. Hieronima. Nekoč, po hudem bojevanju proti nadležnim skušnjavam, ta sv. učenik terdo zaspi. Gola tla so mu postelja, merzel kamen zglavje, odeja pa ostrá kamelina raševina. Poleg njega mrtvaška glava, mesto zercala, in na drugi strani precejšen kamen, s katerim se je v skušnjavah na persi tolkel. Glej! po vsem životu se trese, merzel pot ga oblije po bledem od dolgih postov medlem in upadenem obličju. Sanjalo se mu je namreč o vstajenju mrtvih in poslednji sodbi: na štirih krajih svetá, na vzhodu, zapadu, jugu in severju ališi angelje trobentati s tako močnim glasom, da se nebo in zemlja stresa, in klicali so: „Surgite mortui et venite ad iudicium! Vstanite mrtvi, pojdite na sodbo!“ Tedaj se odpró vsi grobovi in iz dolgega spanja se prebudé mrtvi, vsi vstanejo, ter derhtajoči čakajo sodbe. Sredi med njimi stoji Hieronim, ki visoko v zraku zagleda svetel oblak, iz katerega švigajo bliski in ogenj na vse strani svetá, in v oblaku je Sodnik živih in mrtvih strahoviti meč deržec v roki. Kar se oberne naravnost k Hieronimu ter ga vpraša z gromčim glasom: „Quis es, Hieronyme?“ „Kaj si, Hieronim?“ A, on se tako prestraši, da niti besedice ne more ziniti; in ko se malo zavé odgovori z dergatajočim glasom: „Christianus sum.“ — „Kristijan sem!“ „Lažeš!“ odverne Sodnik, „Ciceronianus es!“ Ti si Ciceronij!“ t. j., učenec si poganskega pisatelja Cicerona, katerega z večim veseljem prebiraš, kakor sveto pismo, in evangelij. Tedaj se Hieronim prebudi, in od tistega časa, ko je to strašno sanjo imel, mu je bučeči glas one trobente vedno donel po ušesih, po noči in čez dan, naj že je ali pije, naj spi ali bdi, in vsa njegova skerb in želja edina je odalej bila, kako bi mogel Kristusu služiti in njemu dopasti.

Mi živimo, da bomo umerli, in umerjemo, da bomo zopet oživali, to je resnica — terdnejša kot nebo in zemlja. Kristus pa je „pervorojeni od mrtvih“ (Razod. 1, 5), in živa priča neumerjivosti in vstajenja, kajti Bog je njega obudil razveselivši veri smerti, ker ni bilo mogoče, da bi ga ona bila deržala. (Dj. apost. 2, 24.) To je temeljni nauk naše svete vere, na katerem so sozidani; torej, ako se temelj spodmakne, vsa zgradba se razruši, kakor pravi veliki apostelj: „A če Kristus ni vstal, prazno je naše oznanovanje, prazna pa tudi vera vaša.“ (I. Kor. 15, 14.)

Po vstajenji Kristusovem pride še le prava tolažba na svet, t. j. zagotovljenje večnega življenja. Pa ravno najslajšega in najkuskusnega sadja se najrajše lotijo —

bodisi merčesi, žuželke, ose, červi, in gnjilobne glivice, da ga razjedajo, tako tudi najimenitnejše resnice naše sv. vere, posebno nje skrivnostni nauki so se napadali od starodavnih do najnovejših časov.

Poganski naravoslovec Plinij imenuje verovanje v prihodnje vstajenje mrtvih bajko, izmišljeno, da pokvari največje dobro v naravi, smert, in strah in bojazen gledé prihodnjega življenja množi smertne strahote. Kdaj bo človek imel mir in pokoj, češ, ako duša njegova ohrani še po smerti, bodisi v zgornjem svetu, ali v mračnem kraljestvu spodnjega svetá, svoje zavedanje in čutenje? Tako govori nevedni Plinij (hist. n. VII, 56), in z njim vred, žali da, govoré mnogi novošegni modrijani, zlasti priverženci naravoslovca opičarja Darvina. — Z mračnim in nevednim poganom govoré vsi oni, ki tajé vstajenje Kristovo, naj si so pisatelji (Renan), ali slikarji (Vereschagin), oznanujejo svetu ono prežalostno zmoto, bolj nalezljivo in nevarnejšo kot vse glive, bakterije ali plesnji, — zmoto, ki odseva iz veratic rimskega pesnika, pogana Katúla (Catullus): „Sole occidere et redire possunt, — Nobis cum occidit brevis lux, — Nox est perpetua una dormienda; — Sperandum est vivis, non est spes ulla sepultis, — Nec quisquam exspertitua exstat.“ — Ta poganska laž bi se po našem glasila tako:

Solnce vzhaja vedno in zapada,
A drugačen tek je našega življenja:
Vse nas večna noč kedaj zagerne.

Živim le se vrača sladka nada,
Mrtvim pa ni več vstajenja,
Ni ga, da se zopet k nam poverne.

Ako bi to res bilo, potem, z Bogom vsako pravo veselje na svetu, in tolažbe je ni, ne hladilnega zdravila za mnoge serčne rane od nezgod življenja nam šavdane.

Ne! ne! Ampak: kakor je sedaj ledeno — tako bo zopet zeleno! V zimi morajo vse rastline do neke jim odmerjene stopinje merzloté prešinjene biti, potem se otrepnó soki zopet oživí in jame pretakati se po celicah pomlajenega drevesa ali znóvič iz korenin iznika bilice cvetke.

Tako bode človeštvo vse do neke stopinje v smerti otrepnilo, da o veseli vigredi, ktere čakamo, na bujni glas angeljake trobente, oživí in začne vekomaj nadaljevati svoje ponovljeno življenje. To veselje, čez vse tolažilno upanje imamo na svetu, v dolini solzni, da ne onemagamo, in resnična je beseda:

Tam za goro zvezda sveti:
O kak jasno se bliši!
Svėti zvezda, daj upreti
V tebe vsako noč oči!

M. S. Skalovič.

Češena nebes Kraljica.

(Po cerkveni molitvi.)

O, bodi češena, nebeška Kraljica,
Češena vsih angeljskih korov Gospá!
Češena iz Jeseta Ti korenica,
Rodila ki pravo si luč nam svetá!
Darimo Devica Ti hvalnice svoje,
Ti zmagati daj nam sovražnike Tvoje!

Svit milosti Božje Te diči, oklepa,
Enake ni bilo, ne bo, in je ni,
Devica častita, zmed vsih najbolj lepa,
O, bodi priserčno pozdravljena mi!
Darimo Devica Ti hvalnice svoje,
Ti zmagati daj nam sovražnike Tvoje.

O, upanje grešnih! — miloto izliva
In vnema ljubezen Tvoj mili obraz,
O, bodi pozdravljena prelubeznjiva!
In Kristusa prosí Ti vedno za nas!
Darimo Devica Ti hvalnice svoje,
Ti zmagati daj nam sovražnike Tvoje.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Belgia Vae clamat. Kakor časniki naznanjajo, so se v Belgiji premnogi delavci spremenili v roparje in tolovaje, ki napadajo posestva, tovarne, prodajalnice in plenijo, grabijo, kradejo, ljudi pobijajo, požigajo, kakor obsedeni. — Tedaj žetev za Antikristove nauke. Svoboda vesti, svoboda vere, sovraštvo zoper duhovstvo, laži zoper samostane itd., — to se je oklicevalo po časnikih, po zbornicah, po postavodajavnih klubih, po psevdoliberalnih shodih, pepelničnih pojedinah: zdaj se namerja naj bolj na tiste, ki so nejevero in sovraštvo trosili; z njimi pa terpe tudi nedolžni. Obrniti se je treba k sv. veri in prezirani Cerkvi, pri kateri edini so zdatni pomočki; obrniti se je treba k Bogu, k pokori v svetem letu.

Tirolsko. Briksenški pastirski list škofa Aichnerja resno obravnava cerkvene zapovedi in hude posledice nepokoršine do sv. Cerkve, ktera nepokoršina je vir nejevere. — To gotovo o pravem času; časniki namreč pišejo o nekem „pedagogičkem škandalu“ oddelka višješolcev pod protektoratom nekterih profesorjev, kar utegne sčasoma roditi čudnega sadu, ako se šolci postavljajo „za kritikarje deželnega zastopa.“ „Ti studiozo-gospodje“ so namreč liberalnemu Rector-magnificus-u — izročili adresso, ktera pa meri zoper večino deželnega zbora. —

Češko. Litomeriški škof Emanuel Schoebel bode 16. majnika podelil 22 bogoslovcem 4. letnika mašnikovo posvečenje. Izmed teh jih je 15 češke, 7 pa nemške narodnosti. — Ta je tisti verli škof, ki se je tako močito pognal za svoje duhovstvo, zoper katero je neki dr. H. 19. sušca t. l. tako nečedno gobeždal v poslanški zbornici na Dunaju, češ, da katoliško duhovstvo na Pemakem v večini in celoti je politiško-in narodno-sovrážno katoliškemu nemškemu ljudstvu, pa da nemškemu katol. ljudstvu ondi katoliška vera ni na serce priraščena, temuč da mu je bila le s palico vguljena, da le iz zločnosti ali iz skerbi za prevelike stroške tu ali tam kaka srenja ni prestopila k starokatoličanstvu (novi krivi veri) ali pa k protestanstvu. — Škof je obrekovalnost jasno overgel, omenjeno besedičenje naznanil za veliko razžaljenje katoliškega duhovstva in zahteval, da naj predsednik to vis. zbornici naznani. Te zahteva ne le kot škof, temveč kot davkoplačevalec, kajti več tisuč ima le škof sam davkov plačevati vsako leto.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neke dušne in telesne zadrege, da bi se na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona Padv. pomoč

dosegla. Zahvala po vališnji se bo naznanila. — Obvarovanje pred nekim spotikljajem na prošnje N. lj. Gospe presv. Jožefa in sv. Antona. — Rešenje iz dušnih težav in časnih zadreg. (Op.: Sv. maša je opravljena 25. sušca.) — Neka oseba preserčno priporoča v gorečo molitev svojega bližnjega sorodnika, kteri je za smert bolan in je v veliki nevarnosti; pogubiti svojo edino dušo, da bi se na priprošnje N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa; ako bo uslišana, hoče zahvalo po Danici razglasiti. — Mož, zmešan od strahu in žalosti zaradi velike škode, da bi na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa, sv. Frančiška in sv. Antona Pad. pomoč. zadobil. — Nevarno bolan duhoven prav živo priporočen N. lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Deodatu za zdravje, če je božja volja in njemu v zveličanje. — Bolan na desni roki — priporoč. M. D., sv. Jož., sv. Fr. sv. Ant.

Zahvale.

Preserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu, 1) ker se je na roki poškodovani otročič nepričakovano naglo ozdravil; 2) ker sem tudi jest po kratki 9dnevni molitvi nevarne bolezni rešena. (Op. Ta zahvala je bila založena in ne morem prav vedeti, če je bila že naznanjena, ali ne? Vr.)

B. P.

Serčna zahvala presvetemu Sercu Jezusovemu, N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefu, Antonu Padovanskemu in sv. Deodatu za ozdravljenje nevarne bolezni na obrazu in za primérno službo. Obljubila sem, v Danici razglasiti uslišanje.

S. M. A.

Obljubila sem zahvalo naznaniti v Žgodnji Danici, ako se ozdravim. Naj priserčnejši zahvala bodi toraj dobrotljivemu Bogu in odrešeniku Jezusu, Mariji, sv. Jožefu, in svet. Antonu Pad. za zopet podeljeno zdravje! In zatoraj se tudi iz celim imenom podpišem:

Marija Ferkolj,
v Ljubljani.

Koledar za prihodnji teden:

5. mal. travna. S. Vincencij Terezij — 6. S. Celestin. — 7. S. Epifanij. — 8. S. Amancij. — 9. Spomin presv. Kervi N. G. J. Kr. S. Kleofa. — 10. S. Apolonij. — 11. Peta nedelja v pšti. S. Leon Vel.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

10. svečan.

Sv. Avstreberta, devica in opatinja, hči grofa Badefrida, je bila od svojih starišev v zakon namenjena; ali ona si je rajši Jezusa izvolila ženina. Da bi zamogla popolnoma njemu živeti, zapustila je svet in stopila v neki samostan reda sv. Benedikta, kjer so jo izvolili za prednico in se je odlikovala v raznih čednostih.

Sv. Sotera, devica in mučenica, plemenitega rodú, je bila teta sv. Ambroža. V preganjanju kristjanov za časa cesarja Dijoklecijana je tudi ona morala veliko terpeti zavoljo sv. vere, za katero je tudi življenje dala. Usmertili so jo z mečem.

Sv. Skolastika, devica in opatinja, je bila sestra sv. Benedikta. Že od mladosti vsa Bogu posvečena je v kerščanski popolnosti čedalje više se vzdigovala. Vsako leto enkrat se je snidla s svojim bratom sv. Benediktom v poslopju blizu samostana, ter se s svetimi zveličavnimi pogovori poživljala. Ko je umerla, je brat, sv. Benedikt, ko je ravno molil, njeno dušo videl v podobi belega goloba preseliti se v nebosa, leta 543.

Sv. Viljem, puščavnik, je bil v mladosti vojščak in je silno razujzdano živel. Opravil je pa spoved pri

papežu Evgeniju III., kateri mu je za pokoro naložil popotovanje v Jeruzalem. Osem let je spokornik bival v sveti deželi, potem se je pa vernil v domovino, kjer je v najhujšem zatajevanju živel vse dni svojega življenja. Bog mu je podelil dar čudežev in prerokovanja. Umerl je leta 1157.

Listek za raznoterosti.

Kaj pravijo svetniki o postji?

Pravi post ni samo v tem, da se zderžimo jedil, temveč, da se zderžimo tudi greha. *Sv. Krizostom.*

Post je dišava jedil. *Sv. Ambrož.*

Post moraš že radi njegove velike starosti spoštovati, kajti on je tako star kakor človeštvo.

Post je bil že v raji zapovedan. *Sv. Bazilij.*

Tisti post je Gospodu dopadljiv, pri katerem to, kar si pritergaš, pride v pomoč revežem.

Ni mali greh, ako se ne postiš. *Sv. Gregorij.*

Ni mali greh, ako se ne postiš. *Sv. Ambrož.*

Postne pridige v Sarajevem ima: 1. Dr. Jagatić v župnijski cerkvi vsa nedelje v postji, in vselej pred pridigo je križev pot. — 2. Za vojake ondotne posadke so pridige v župnijski cerkvi vse torke v postji, v nemškem, češkem in madjarskem jeziku.

Postna okrožnica sijajnega kardinala nadškofa Zagrebškega govori o vojski katoliške Cerkve v sedanjem brezbožnem gibanju. — Postna okrožnica škofa Strossmayerja obsega osem pol in se peča z okrožnico sv. Očeta Leona XIII: „Imortale Dei miserentis opus.“ Govori pa: a) o izviru in koncu, o svobodi in neodvisnosti države in cerkve ter o razmeri med obema; — b) o novem češ-pravu, katero se protivi ne le keršanstvu, ampak tudi umu; — temu češ-pravu primérja pravo uma in keršanstva, po katerem cerkev nobeni pravični zahtevi in pridobitvi ljudskega družbinstva ne nasprotuje; — c) še pojasnjujejo dolžnosti in pravice posameznih državljani katoliških oziroma na državo in očitno življenje.

Preč. Andr. Drobnič, dekan v Šmariji, je 31. sušca dopolne nevarno zbolel v Ljubljani, kamor je prišel po opraviilih. Obernilo se mu je nekoliko na bolje. Bog ohrani preblazega, vastransko spoštovanega in ljubljene-gospoda!

V Ternevem na Notranjem je bil v praznik Marijinega oznanjenja vpeljan novi g. dekan preč. g. Janez Vesel.

Č. g. Jan. Pribevič, vojaški duhovni pastir v Ljubljani, je po daljši bolezni umerl po noči od 31. do 1. apr. Rojen je bil preblagi, splošno ljubljani gospod 15. okt. 1831 v Vidmu na Štajarskem, posvečen 27. jul. 1856. Bog mu daj večni mir.

Mlada riba.

Mlada riba je veslala
Tik zelenkastih bregov;
In bi rada zamenjala
S kopnim slani stan valov.

Reva silno se požene,
Ino pljuske na kopno,

Ker pomoči ni nobene,
Tam pogine žalostno.

Sestre njene so s potopa
Nam poslale vest le-to:
„Kdor narave plot prestopa,
Zgodaj roma pod zemljo.“

Št. B—č.

Slavec in čuk.

Drobni slavec, pev'c kraljevi,
V nočni tmni tak žgoli,
Da na desni in na levi
Mu stermijo vse stvari.

Čuk edini mu kljubuje,
Če mu biti gospodar;
Pa mu de, da naj miruje
Zdaj, ko spava vsaka stvar.

Slavec pa se za-nj ne zmeni
Drag mu zlo je zlati čas;
Božje slave ves ognjeni,
Bolj in bolj povzdiga glaa. —

Ako si na pravi poti
Božje hvale pev'c goreč;
Čuk naj vsak te ne premoti,
Prav dognati sveto reč!

Št. B—č.

Dobrotni darovi.

Za zvonove v Sarajevem: Štangarji po č. g. župniku Mih. Saje-tu 4 gld. — Godovič po č. g. Val. Klobušu 13 gld. 80 kr. (za zvonove in misijon v Bosni). — Fara Ig po čast. g. župniku Jak. Dolencu 40 gld. 2½ kr. —

Za študentovsko kuhinjo: S. L. 4 gld. — Čast. g. duh. pastir Ant. Vonča 1 gld. — Čast. gosp. župnik J. Kapus 2 gld. — Čast. g. župnik Stan. Šranc 2 gld.

Za sv. Detinstvo: S. L. 2 gld. — Prečast. g. žup. J. Rozman 10 gld. — Iz Borovnice č. g. Fr. Dolinar 11 gld.

Za cerkveno uro v Osilnici: Pn. g. kanonik Andrej Zamejic 10 gld. (Glej dopis iz Osilnice v današnji številki, poslan od gg. oskerbnika Fr. Hoenigman in župana Jož. Ožura do preč. g. kan. Zamejca. Vr.)

Za sv. Očeta: Iz Mekin zbirka 10 gld. po čast. g. župniku J. Ederji.

Za zvonček g. misijonarja V. Laha: N. N. v imenu umerlih 10 gld. — Čast. g. župnik Stan. Šranc 5 gld. (za kembelj).

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. g. župnik J. Kapus 2 gld.

Za najpotrebniši misijon: Z Verhničke 10 gld. (Op. v 11. št. je stalo po pomoti 5 gld.)

Za novi samostan vesoljnega predstojnika frančiškanskega reda v Rimu: Neimenovana z Verhničke 2 gld.

Za opatijo Marijo-Zvezdo: S. L. 5 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. C.: Prav hvaležni za posl. past. list. Prijasno posdravljeni. — G. T.—i čez morje: Nazn. odpravnih; upamo, da pride v red. Ave, fave! — G. H.—r v St. L.: Upamo, da se lepo vrná. Pozdrav!